Oma juhtustas neile sagedasti nende ijaft, kedd
nemad üalgi ei pidand näha sõama, sõst et sel
korral mehed eluõst aast kroonuteenistuse vii
di. Seal tõusis Kõiv see sündinud poja rinnas lõp-
mata igatsus oma ija järele, keda ta tõesti
pidi näha sõama. Sellepäraft võttis ta nõust
välja rännata ja oma ijast üleõe otsida.
Sõna jättis oma emaga ja vennaga jumalag
pani üle kluõi sõise pukaft vett ja üttles
vennale: „Kui see veõi kluõi sees punaõst
läkäb, siis ää ootа mind enam tagaõ!" Ämb
oli temal omaõtõõt lakkuda, palus kauniõt kõõ
kohta maha jätta, kas ta mii õunelikult oli
eland. Sa pidi minema. Aga kõtu? Kõs oh
tema ija? Seda ei teadnud ta sugugi. Hakas aga
rändas ta mööda maailma ümber, kuid kõik
asjata. Kord juhtus ta ühte õnnde metõa, kohn
ta ää ekõis. Hakaõe ulukumiõe järele jõõtõs
ta rünaõt üle madala maja õinne, kelle
uksе ees vekene all mehekene õeõis, keda
lakkeõtõ vasta võttis ja temale öömaja pak
kus. Röömõa meelega jäi Kõiv õenna.

Kui ta teõel ommikul minema akas, küõis
vanakene tema kääõt) miõpäraõt ta reiõib. Seal
selgitas Kõiv asjaloo ää. Vanakene lausus:
„Ma näen, et õu veis õind rohkeõti väõtand
on, sellepäraft tahan ma õu vaeva väheuda-
ta ja õulle ühe obuõe kinkida, kellega õa
jõudsaõt edeõi võid õõõda. Selle peale viis
vanamees Kõiv talli, kõs rohkeõti obuõeid oli
ja üttles temale: „Valiõe eneõle õiit üks obune
välja!" Kui Kõiv mitmed obuõed oli läbi vaata-
nud, siis johtus ta taha talli nurka ühe ilusa
obuõe juurde, kes temale vaõta irmus. Seal üt-
les vanamees: „Sõi obune on õinu jaoõt, võta
ja jõõda temaga! Ära annan aga õulle veel ühe
piõõa; kui õa sellega obuõt lööd, siis tõõõb ta kõr-
geõe üles ja kannab õind, kõhu õa taha. Need
on õõnobuõed ja mina ise olen õõvalitõeja."
Kõiv tänas ja läks. Kui ta selle obuõga oli mõõ-
da aega ümber kihutand, jõudis ta rünaõt
õenna linna, kõs kuningas elas ja akas üle
kindrali juure teenistuõe. Kindral pidas te-
maõt palju lugu, õõt et ta truu ja ausa teenija